

Arrest

nr. 229 741 van 3 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 8 maart 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 26 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. SELIMOVIC *loco* advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, R.O. en diens zoon E.O., dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 27 februari 2019, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers, die verklaren Palestijn te zijn en afkomstig uit Syrië, in Griekenland internationale bescherming werd toegekend, met hieraan gekoppeld verblijfsdocumenten. Dit wordt door verzoekers niet betwist.

3.1. In de bestreden beslissingen wordt vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij Griekenland hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal stelt voorts vast dat verzoekers’ basisrechten als personen die internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat hun levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat verzoekers geen valabele argumenten aanvoeren die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoekers beperken zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

3.3. In de mate verzoekers in het tweede en derde middel van hun verzoekschrift hun vrees voor vervolging uiteenzetten ten aanzien van Syrië, waarbij zij o.a. naar de algemene en erg onveilige (oorlogs)situatie aldaar verwijzen, wijst de Raad er op dat het verzoek om internationale bescherming in voorliggend geval als niet-ontvankelijk werd aangemerkt in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat verzoekers reeds internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland. Verzoekers’ verwijzing naar de motieven die hen ertoe hebben aangezet om Syrië te verlaten, kan, net als hun argumentatie omtrent de veiligheidssituatie aldaar, niet dienstig worden aangevoerd daar zulk een aspect niet het voorwerp noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissingen.

3.4. Het is thans nuttig te verwijzen naar het arrest van de Algemene Vergadering nr. 205 104 van 8 juni 2018, waarbij de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland heeft verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen. Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104).

Ofschoon voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming in Griekenland niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert, dan nog kan het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werden toegekend in andere lidstaten van de EU zoals Griekenland, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd zijn en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoekers tonen evenwel het tegendeel niet in concreto aan.

Aan verzoekers werd internationale bescherming toegekend in Griekenland waaruit de nodige verplichtingen volgen voor de lidstaat in kwestie. Griekenland is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoekers, rechten en voordelen waarvan zij gebruik kunnen maken. Verzoekers tonen niet concreet aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen of gebruik zouden kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen. Ze maken niet in concreto aannemelijk dat zij verhinderd waren om in Griekenland in de elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

3.5. Uit de bestreden beslissingen blijkt en samen met het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk maken dat de bescherming die hen in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Zo blijkt uit verzoekers' verklaringen dat zij in Griekenland wel degelijk toegang hadden tot huisvesting, van medische verzorging konden genieten, dat er hen twee maaltijden per dag werden aangeboden, en dat zij er eveneens financiële hulp kregen. Verzoekers, die Griekenland nadat ze er verblijfsdocumenten verkregen al een maand later verlieten, ondernamen bovendien slechts beperkte inspanningen om er een leven op te bouwen.

Verzoekers duiden thans in het verzoekschrift op hun persoonlijk wedervaren in Griekenland, waarbij zij eerder afgelegde verklaringen herhalen, doch zij slagen er niet in een ander licht te werpen op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen. Zij tonen niet concreet, met enig begin van bewijs, aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien maken verzoekers evenmin op concrete wijze aannemelijk dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Ze tonen, zoals ook in de bestreden beslissingen pertinent wordt opgemerkt, niet aan Griekenland te hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

3.6. Landeninformatie, zoals de talrijke rapporten en artikelen van onder andere AIDA en Amnesty International omtrent de (levens)situatie en omstandigheden voor (erkende) vluchtelingen in Griekenland waar verzoekers in hun verzoekschrift naar verwijzen en die bij het verzoekschrift werden gevoegd, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie op zich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijven nu zij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroepen met betrekking tot de toegang tot o.a. (taal) opleiding en tewerkstelling, huisvesting, gezondheidszorg en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden in Griekenland zouden lijden. Hoewel de door verzoekers bijgebrachte informatie getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft hun persoonlijke situatie, mishandelingen hebben ondergaan of riskeren te ondergaan omwille van hun hoedanigheid als internationaal beschermden. De Raad herinnert er ook aan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

3.7. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreft bovendien een problematiek van louter socio-economische aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU.

Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad onderstreept dat verzoekers internationale bescherming werd toegekend in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekers gebruik kunnen maken.

3.8. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekers tonen niet in concreto aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekers in Griekenland als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers' levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Ze tonen het tegendeel niet aan.

Voorts wijst de Raad in dit verband nog op recente rechtspraak, in verzoekers' verzoekschrift eveneens aangehaald, van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C- 297/17, C- 318/17, C- 319/17 en C- 438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers blijven hier evenwel in gebreke.

3.9. Er kan niet ontkend worden dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals o.a. ook blijkt uit de door verzoekers bijgebrachte informatie. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijven.

3.10. Verzoekers' huidige kritiek omtrent het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal is niet van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen voorafgaat.

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 augustus 2019, kaarten verzoekende partijen vooreerst de slechte levensomstandigheden aan en stellen zij dat er in het verzoekschrift wel argumenten aanwezig zijn die aantonen dat zij in Griekenland een vrees dienen te koesteren om in mensonterende omstandigheden terecht te komen. Verzoekende partijen lichten toe dat de situatie en de levensomstandigheden in Griekenland ondermaats zijn, zij dit concreet hebben aangetoond tijdens hun persoonlijk gehoor bij het CGVS en dit wel degelijk valabele argumenten zijn die ondersteund worden door de objectieve informatie van verschillende NGO's. Verzoekende partijen verwijzen voorts naar een recent arrest van het Hof van Justitie dat stelt dat er een risico bestaat op onmenselijke behandeling wanneer een persoon die IB geniet, zou worden blootgesteld aan extreme materiële armoede. Volgens verzoekende partijen besliste het Hof tevens dat de socio-economische verplichtingen niet herleid kunnen worden tot een loutere non-discriminatieplicht tov de eigen onderdanen. Voorts verwijzen verzoekende partij naar een recent arrest van de Nederlandse Raad van State (15 juli 2019) waar de terugkeer naar Griekenland van een moeder met haar dochter werd opgeschort omdat zij, omwille van de psychologische problemen van de dochter en gezien hun kwetsbaar profiel, dreigden terecht te komen in een toestand van verregaande materiële deprivatie. Concreet verklaarden verzoekende partijen dat zij geen geschikte huisvesting vonden en bij vrienden moesten slapen. Bij gebrek aan financiële hulp komen personen die IB genieten op straat terecht, zoals blijkt uit een rapport van ECRE. Verzoekende partijen vervolgen dat de NGO Refugee Support Aegean vorig jaar de situatie heeft opgevolgd van personen die terug moesten keren naar Griekenland. De NGO komt tot de conclusie dat door een gebrek aan huisvestingsmogelijkheden, het gezin op straat terecht kwam. Verzoekende partijen wijzen er dan ook op dat zij in Griekenland dakloos zullen worden. De overheid is, volgens verzoekende partijen, ook gestopt met het ESTIA-programma van UNHCR en heeft geen alternatieve huisvesting voorzien. Verzoekende partijen wijzen tevens op brieven van vrijwilligers die bevestigen dat mensen op straat leven en voor voedsel en kledij afhangen van allerlei verenigingen. Verzoekende partijen vonden ook geen werk vermits er geen taallessen zijn. Eerste verzoekende partij is bovendien al op leeftijd en haar zoon is nog zeer jong. Verzoekende partijen besluiten dat de kans zeer groot is dat zij in geval van terugkeer dakloos zullen worden en zij blootgesteld zullen zijn aan onmenselijke en vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

4.2. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken.

Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekende partijen, die internationale bescherming genieten in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen; dat verzoekende partijen er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten; dat aan de status van verzoekende partijen een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekende partijen er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hun in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest “*Ibrahim e.a.*” van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, waarnaar ook verzoekende partijen ter terechtzitting verwijzen. Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij zelf *in concreto* dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het Hof legt uit dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie HvJEU, “*Ibrahim e.a.*” van 19 maart 2019, punt 90). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (*ibid.*, punt 91).

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd en de informatie waarnaar ter terechtzitting wordt verwezen, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijven verzoekende partijen in gebreke om aan te tonen dat zij in een situatie van extreme materiële armoede zullen terechtkomen die hen niet in staat stellen in hun meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar verzoekende partijen internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

In de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker wordt onder meer als volgt overwogen: “*Dient hierbij te worden opgemerkt dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland na uw verzoek om internationale bescherming een tent en vervolgens een stacaravan kreeg toegewezen als onderdak in een vluchtelingenkamp waar u ook medische zorgen kreeg, twee maaltijden per dag en een bedrag van 150 euro voor uzelf en 90 euro voor uw zoon (CGVS O.E.(...), pg.6). Na vier maanden moest u het kamp verlaten, maar kreeg u onderdak in een gemeenschappelijk huis (CGVS O. E.(...), pg.7) waar jullie eveneens dezelfde financiële hulp ontvingen (CGVS O.E.(...), pg.7) en waar jullie beroep konden doen op de dokters van artsen zonder grenzen (CGVS O.E.(...), pg.7). Dezelfde periode dat jullie jullie verblijfsdocumenten ontvingen, hadden jullie de maximaal toegestane zes maanden in het huis bereikt waardoor jullie daarna bij vrienden verbleven (CGVS O.E.(...), pg.8).*”

Jullie zouden echter reeds het besluit hebben genomen om sowieso uit Griekenland te vertrekken omdat jullie de taal niet kenden en werk vinden daardoor moeilijk was (CGVS, pg.8; CGVS O.E.(...), pg.8). Nochtans had u een sociaal assistente die u en uw zoon hielpen met het zoeken naar werk en met het opstellen van een CV (CGVS, pg.10; CGVS O.E.(...), pg.8). Gezien het voorgaande en gelet op het feit dat u Griekenland reeds binnen het half jaar nadat u uw beschermingsstatuut verkreeg en één maand nadat u uw verblijfsdocumenten ontving verliet, moet worden besloten dat u slechts beperkte inspanningen heeft gedaan om te proberen een leven op te bouwen in Griekenland."

Aldus kunnen verzoekende partijen niet in alle redelijkheid stellen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Dit ligt volledig in lijn met wat het Hof in zijn arrest van 19 maart 2018 geoordeeld heeft: *"Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest"* (ibid., overweging 94). Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. Gelet op voorgaande vaststellingen, blijven verzoekende partijen hiertoe in gebreke.

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een arrest van de Nederlandse Raad van State van 15 juli 2019 waar de terugkeer naar Griekenland van een moeder met haar dochter werd opgeschort omdat zij, omwille van de psychologische problemen van de dochter en gezien hun kwetsbaar profiel, dreigden terecht te komen in een toestand van verregaande materiële deprivatie, wijst de Raad er op dat elk dossier individueel beoordeeld dient te worden. *In casu* hebben verzoekende partijen niet aangetoond dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Voormeld arrest kan dan ook in geen geval op verzoekende partijen getransponeerd worden.

Gelet op voorgaande tonen verzoekende partijen niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien hebben verzoekende partijen evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Verzoekende partijen maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het EHRM en het HvJ, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hun in Griekenland werd verleend, kunnen stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS